

SIX STRING SLAUGHTER

Release: Born Unspoiled CD (2014)
Media: revolution-inc.dk
Rating: 5/6

Efter de anmelderroste EP'er The World Slaughter og The Next Slaughter fra henholdsvis 2009 og 2010 har vi nu fået glæden af danske Six string Slaughters første fuldlængdeplade, kaldet Born Unspoiled. Og hvilken glæde det er, for det er godt nok længe siden jeg har hørt en lige så overbevisende debut fra et dansk band. Og det er ikke fordi der ikke er gang i den danske metalscene, men fordi Six String Slaughter gør det så godt, at de stryger direkte ind i min top tre over årets bedste udgivelser.

Nu er der jo ikke ligefrem tale om nybegyndere; Nicholas Maschøln (trommer) og Søren Jensen (guitar/bas) er begge oprindelige medlemmer af Corpus Mortale, og har således beriget den danske metalscene siden midtthalfemserne. Der er dog intet gammelt eller træt over denne nye konstellation, selvom musikken i sig selv ikke ligefrem er en ny slags dyb tallerken. Stilarten er tung thrash, med Daniel Wilkens dybe growl som rå modvægt til de hurtige og skarpe riffs, pladen flyder med. Titelnummeret, som er den første sang, er godt valgt i den forstand, at den giver et præcist billede af hele pladens udtryk. Et hurtigt thrashriff, samme riff tostemmigt og så ellers afsted. Og alt er bare godt i det nummer; alle stykkerne fungerer, både for sig selv og sammen, og variationerne er lige i skabet; nok til at gøre det spændende men ikke så mange, at det ødelægger sammenhængen. Får man lidt bange anelser i starten af nummer tre, Gathering Dust, bare fordi det først lyder som om vi skal have en Nu-metal-ballade, så tag det roligt. Et melodøst omkvæd er ingen hindring for et tæsketungt hovedriff og et fistpumpende mellemstykke, der kan tage vejret fra de fleste. Videre til nummer fire, Everywhere (There Are Prophets), som er en øvelse i hvor meget man kan få ud af en enkelt ganske simpel riffidé, igen med variationer nok til at holde musikeren i mig beskæftiget uden at ødelægge stemningen for headbangeren.

Så langt så godt, men en enkelt dråbe malurt eller to efterlader en lidt sær bismag. For det første er jeg ikke vild med tekstskrivningen. Tematisk er der tale om en thrash-tilgang, og det betyder i min verden en samfundskritik. Titler som Holy Lies, Nothing But Death In The End og I Am Not At War fortæller især om modvilje mod krig og organiseret religion. Det er der jo intet galt i, tværtimod, men jeg føler, at de kunne have gjort sig en lille smule mere umage; en tekstlinie som "nothing ever happens when you pray" eller "they say we are at war, why are we at war? Did we ask for war? I am not at war!" er måske nok både sympatisk og sand, men efter min mening for nem. Dernæst kan man stille spørgsmål til musikaliteten i enkelte af numrene. Med det mener jeg, at de nogle steder på en måde har forsøgt at gøre musikken mere musikalsk end de havde behøvet. Numre som Gathering Dust og Careless skiller sig ud ved at have nogle melodiske elementer, som ikke nødvendigvis passer fantastisk med resten af pladen, og selvom Brutal Truth covernummeret Birth Of Ignorance sådan set fungerer ok, er det slet ikke lige så interessant som resten af pladen, og jeg ville langt hellere have haft en original skæring mere.

Når alt er gjort op er det alligevel en af de bedste nye plader jeg har hørt i år, og jeg kan simpelthen ikke vente til at se SSS et sted ude på landevejen - jo før jo bedre.